

1863, ere indførte tvende væsentlige Modifikationer, idet der dels i Overensstemmelse med, hvad ovenfor er anført i Bemærkningerne til Tarifen i § 1 under Driftbarer, er foreslaaet Ophævelse af Afstrivning i Kreditoplaget for Vin ved Udførsel til fremmed og toldfrit Sted, dels ligesom i de tidligere Regjeringsforslag er optaget en Forandring i de almindelige for Kreditoplaget efter Toldforordningen af 1ste Februar 1797 gjældende Regler, derved at man for at hæmme de Misbrug, der ere en Følge af, at Kreditoplagshaverne kun skulle angive det, der af dem er affat fra Kreditoplaget i Tiden mellem Kvartalets Slutning og Eftersynet, til Efterrretning for Opshyret, medens Afregningen for disse Varer først sker efter det løbende Kvartals Slutning, har optaget en Bestemmelse om, at Tolden af Alt, som ikke ved Eftersynet findes i Behold eller paavises at være udført til Udlandet eller tilstrevet andet Dp lag, forfalder til Betaling samtidig med Afgiftsberigtigelsen for det udløbne Kvartal.

Til § 30.

Toldgodtgjørelsen for Sukker og Sirup er nu fastsat saaledes:

for Kandis samt Sukker i hele eller sønderflaaede Toppe, Plader, Rager eller deslige uden Hensyn til Farven, og for pulveriseret Sukker, der svarer til Amsterdammer Standardprøve Nr. 19 eller er lysere end denne,

pr. 1,000 Pbd.....	51 Rdlr. 39 S
eller pr. 1 Pbd.....	4,25 S
for Sirup pr. 1 Pbd. ...	2,8 S

Stedet for disse Beløb har Forslaget for Kandis etc.

pr. 1,000 Pbd.....	100 Kr.
eller pr. 1 Pbd.....	10 Dre
for Sirup pr. 1 Pbd. ...	3,5 Dre.

Den nuværende Godtgjørelse 102 Kr. 60 D. pr. 1,000 Pbd. Kandis etc., bifaldtes ogsaa af den i sin Tid nedsatte Sukkertommisssion, og maa antages i det Hele at svare til Raffinaderingsforholdene her. Den blev omtrent uforandret optaget i de i 1871 og 1872 forelagte Lovforslag, kun forhøjet til mellem 103 og 104 Kr. pr. 1,000 Pbd. og endelig ved Forslaget af 1873 sat til 103 Kr. pr. 1,000 Pbd. Naar det nu foreslaas at nedsætte den til 100 Kr. pr. 1,000 Pbd. ligger dette i, at det her i Landet tilvirkede raffinerede Roesukker, der med Hensyn til Godtgjørelsen maa behandles som raffineret fremmed Sukker, kun betaler en Afgift af 9,88 D. pr. Pbd., og der vilde derfor ved en Godtgjørelse som den nuværende kunne indvindes ikke ubetydeligt ved at udføre det til Udlandet. Med et Godtgjørelsesbeløb som det fore-

flaaede er derimod Forstjellen mellem dette og Afgiften kun 12 D. pr. 100 Pbd., hvad der formentlig er for ringe en Udførselspræmie til, at den kan komme til at spille nogen større Rolle; og hertil kommer paa den anden Side, at en Nedsættelse som den foreslaaede næppe kan antages at ville have nogen større Betydning lige overfor den stadig forbedrede Industri.

Til §§ 34—36.

Efter Forslaget skal der svares en noget højere Afgift for Benyttelsen af Toldpakhuse i Kjøbenhavn end for Toldpakhuse i Provindsen. I og for sig synes dette at være rimeligt allerede af den Aarsag, at private Pakhusrum vistnok gennemgaaende ere kostbarere i Kjøbenhavn end i Provindserne, hvor passende Grund som Regel kan erhverves betydeligt billigere end i Forretningskvarterer i Kjøbenhavn, men det er dog ikke dette Hensyn, der har fremkaldt nærværende Forslag, men derimod Frygten for, at Fasthættelsen af den samme lave Pakhusleie for Kjøbenhavn som for Provindserne vilde have til Følge, at de Handelende i en endnu højere Grad end hidtil vilde finde Fordel ved, fremfor at leie anden Plads, at benytte Toldboden som Lagringssted for deres Varer, hvorved de allerede nu indskrænkede Lokalteter, til Stede for det Gods, som skal og bør løses der til videre Toldbehandling, vilde blive aldeles utilstrækkelige.

Søvrigt ere Udstiftets her omhandlede Paragrafer i det Væsentlige overensstemmende med de tilsvarende Paragrafer i Loven af 1863.

Naar Dagen for Generalangivelsens Afgivelse regnes som Dplæggelsesdag, og det derefter kun i et Tidrum af 8 Dage er tilladt Varer at henligge, forinden der beregnes Pakhusleie, kan det navnlig i Kjøbenhavn hænde, at der kan paaløbe Pakhusleie for Varer, der kun have været oplagte i en Dag, idet Stibets Udlosning har medtaget længere Tid end 8 Dage. Fristen er derfor forlængt til 15 Dage, hvad der turde være passende, da paa den anden Side en for lang Frist kunde føre til, at Toldbodpakhuse og Pladserne bleve overfyldte med Gods.

§ 50 i Loven af 1863 bestemmer, at Udgifterne ved Besjæftigelse om Gods, der henligger uafhængt i Toldbodpakhuse, skulle fordeles paa disse Varer i Forhold til Pakhusleiens Beløb. Denne Fordeling kan let blive ubillig lige overfor libet værdifulde Varer, og man har derfor forandret denne Bestemmelse saaledes, at efter Forslaget Udgifterne vilde blive beregnede efter den forholdsvise Del af den samlede Udgift, som